

дцето му за чужди болки — болките на неговитѣ страдащи братя.

Така чрезъ детскитѣ спомени двамата поети откриватъ онова, което е най-свещено за тѣхъ — образа на родината, даденъ у Мицкѣевича по-непосрѣдно и по-конкретно, а у Славейкова по-общо — чрезъ символи. (Тжжовната пѣсенъ за падналия юнакъ и пѣсенъта на Балкана).

И въ двата пролога, основниятъ тонъ е елегиченъ — у Славейковъ елегизмътъ е тихъ, по-сдържанъ, и тонътъ е по-еднообразенъ: отъ задушевно тжженъ той става възторженъ, когато изразява копнежа на поета по Балкана. У Мицкѣевича лиричното настроение е много по-сложно — то добива изразъ въ промѣнливостта, разнообразието на тона, въ богатата мелодия на неговата речъ.

Отъ направенитѣ съпоставки на двата пролога се види, че, въпрѣки известни допирни точки тукъ не може дори дума да става за подражание и още по-малко за заемане отъ страна на Славейкова. Безспорно, влияние тукъ има и то въ най-положителенъ смисълъ на думата: чрезъ Мицкѣевича поетътъ е намѣрилъ себе си — чуждитѣ преживявания тукъ сж потикъ да се събудятъ неговитѣ собствени. Общото е въ поетичния замисълъ; преживяванията и тѣхниятъ изразъ сж твърде различни.

Като формираше начало, около което се групира цѣлиятъ поетиченъ материалъ и въ дветѣ поеми, служи по едно голѣмо събитие — полското възстание, свързано съ Наполеоновото настѣпление въ Русия, и Сръдногорското възстание и Освободителната война. — Чрезъ тѣзи събития се освѣтляватъ и осмислятъ преживяванията и действията на главнитѣ герои. Още въ първото събрание на вечерята въ замъ-